

I

Op een warme rustige dag met een schitterend blauwe hemel stapte Diana Goode samen met haar vader uit de limousine. Haar gelaatstrekken waren onder het waas van de soepele, ivoorkleurige sluier zachter dan gewoonlijk. De zware satijnen japon ruiste zachtjes toen de chauffeur haar hielp uitstappen en de jurk rondom haar schikte. Ze keek haar vader stralend aan toen ze voor de kerk stonden, daarna deed ze haar ogen dicht en probeerde ieder detail van het ogenblik te onthouden. Ze was nog nooit eerder zo gelukkig geweest. Alles was volmaakt.

'Je ziet er prachtig uit,' zei haar vader zachtjes. Achter haar verrees de anglicaanse Allerheiligenkerk van Pasadena. Haar moeder was al samen met Diana's zusjes en hun mannen en kinderen in de andere auto vooruitgegaan. Diana was het klasieke voorbeeld van het middelste kind dat zich inspande om het beter te doen, knapper te zijn en meer succes te hebben. Ze hield bijzonder veel van haar zusjes, maar had toch altijd het gevoel dat ze meer moest presteren dan zij. Och, niet dat ze nu zulke onmogelijke normen stelden. Gayle, haar oudste zuster, was vastbesloten geweest om medicijnen te gaan studeren, tot ze in haar eerste studiejaar de man was tegengekomen met wie ze in juni daarna was getrouwd. Direct aansluitend was ze in verwachting geraakt. Op haar negenentwintigste had ze nu drie schattige dochtertjes. Gayle was twee jaar ouder dan Dia-

na en hoewel ze elkaar na stonden, had er altijd een zekere rivaliteit tussen hen bestaan. De twee vrouwen waren volkomen verschillend. Gayle had geen traan om haar medische carrière gelaten. Ze was gelukkig getrouwd en had er vrede mee om bij haar kinderen thuis te blijven en zich met hen en haar man bezig te houden. Ze was de volmaakte doktersvrouw: intelligent, goed op de hoogte en ze had alle begrip voor de uren die hij als gynaecoloog moest maken. Gayle had Diana een paar weken tevoren toevertrouwd dat ze er nog minstens één kind bij wilden hebben. Jack wilde nu dolgraag een jongen. Gayles hele leven draaide om haar man, haar kinderen en hun huis. In tegenstelling tot haar twee zusjes had de carrièrewereld op Gayle geen enkele aantrekkingskracht.

In sommige opzichten had Diana meer gemeen met haar jongere zusje Sam. Samantha was eerbijzig, prestatiegericht, genoot ervan om in het leven mee te tellen en de eerste paar jaar van haar huwelijk had ze wanhopig geprobeerd om het huiselijk leven met een carrière te combineren. Maar toen haar tweede kind dertien maanden na het eerste werd geboren, net twee jaar nadat ze was getrouwd, gaf ze toe dat het haar niet lukte. Ze gaf haar baan bij de kunstgalerie in Los Angeles op en besloot, tot opluchting van haar man, thuis te blijven. Maar Sam had zich daarna nog maandenlang teleurgesteld gevoeld omdat ze niet werkte. In de twee jaar dat ze getrouwd waren, had het werk van Seamus steeds meer bekendheid gekregen en bewondering ge oogst. Hij werd geleidelijk aan een van de meest succesvolle moderne jonge kunstenaars van Los Angeles.

Sam deed thuis freelancewerk, maar zelfs dat was bijna onmogelijk, zonder hulp en met twee nog heel kleine kinderen. Ze vond het heerlijk thuis te zijn bij Seamus en haar baby's, ze hadden een prima huwelijk en hun zoon en dochter waren twee wolven van baby's. Iedereen was ook direct weg van ze. Maar er waren toch tijden dat ze Diana benijdde om haar plaats in de werkende wereld tussen 'volwassenen', zoals ze dat noemde.

Maar in Diana's ogen schenen haar zusjes zo'n burgerlijk leven te leiden. Volgens haar hadden ze op hun vijftiengste

en negenentwintigste alles wat ze wilden. Sam was gelukkig en voelde zich thuis in de kunstwereld en voor Gayle gold als doktersvrouw hetzelfde. Maar Diana had altijd zoveel meer gewild dan zij. Ze was naar Stanford gegaan en had haar derde studiejaar in het buitenland gevolgd, aan de Sorbonne in Parijs. En nadat ze was afgestudeerd, was ze nog een jaar naar Parijs teruggegaan. Ze had een enig flatje op de Linkeroever gevonden aan de Rue de Grenelle, en een tijdlang was ze vastbesloten geweest om daar ook te blijven. Maar nadat ze anderhalf jaar voor *Paris-Match* had gewerkt, kreeg ze heimwee naar Amerika en haar familie... en tot haar eigen verbazing vooral naar haar zusjes. Gayle had toen haar derde baby gekregen, Sam was in verwachting van haar eerste, en Diana had op de een of andere manier het gevoel dat ze bij hen wilde zijn.

Maar toen ze terug was, kon ze haar draai niet vinden en ze kwelde zich de eerste maanden met de gedachte of het wel zo'n goed idee was geweest om terug te komen. Misschien had ze niet genoeg geprobeerd om in Parijs te blijven.

Parijs was geweldig geweest, maar Los Angeles was ook interessant, en ze had vrijwel direct na haar terugkomst een prima baan gekregen als redactrice van *Today's Home*. Het tijdschrift was toen nog nieuw en bood opwindende mogelijkheden. Ze werd goed betaald, de mensen waren aardig, de arbeidsvoorwaarden waren prima en ze kreeg een heerlijk kantoor. Binnen een paar maanden had ze alle touwtjes in handen, nam foto's in dienst, bewerkte sommige verhalen zelf, en vloog de wereld rond om bijzondere huizen op exotische plekje's te bekijken. Ze kwam zelfs nu en dan in Parijs en Londen. Ze wijdde een nummer aan Zuid-Frankrijk en een ander aan Gstaad. En natuurlijk aan New York, Palm Beach, Houston, Dallas, San Francisco en andere Amerikaanse steden. Het was een baan die geknipt voor haar was. Haar vrienden en zelfs haar zusjes benijdden haar enorm. Voor iedereen die niet beseftte hoe hard ze ervoor moest werken, leek het bijzonder aantrekkelijk en dat was het ook inderdaad voor Diana.

Niet lang nadat ze de baan had aangenomen, leerde Diana

Andy kennen tijdens een mediafeest. Ze hadden zes uur onafgebroken in een Italiaans restaurantje met elkaar gepraat, en daarna hadden ze nauwelijks meer tijd om adem te halen voor hij haar vroeg bij hem in te trekken in zijn flat. Ze wachtte een halfjaar voor ze het deed, want ze wilde haar onafhankelijkheid niet zonder meer prijsgeven. Maar ze was dol op hem en dat wist hij. Hij was ook gek op haar en ze pasten werkelijk uitstekend bij elkaar. Ze vulden elkaar volkomen aan. Hij was lang, knap en blond, hij was tenniskampioen geweest op Yale, hij stamde uit een oud gerespecteerd geslacht in New York en was naar UCLA gekomen om rechten te studeren. En zodra hij afgestudeerd was, was hij bij de juridische afdeling van een grote televisiemaatschappij gaan werken. Hij deed zijn werk met veel plezier en Diana was geboeid door zijn werkkring en de mensen die hij daar kende. Hij was juridisch adviseur van verscheidene grote shows en de televisiemaatschappij was bijzonder tevreden over de manier waarop hij de meest ingewikkelde contracten voor hen behandelde.

Diana ging graag met hem naar zakenfeesten, om sommige sterren te ontmoeten en met andere advocaten, grote producers en belangrijke agenten te praten. Het was imponerend, maar Andy liet zich er niet door van de wijs brengen. Hij had een gezond verstand, een heldere geest en was niet gauw onder de indruk van de schone schijn van de wereld waarin hij werkte. Hij deed zijn werk graag en was van plan op den duur een eigen praktijk op te zetten en zich te specialiseren in rechtskennis betreffende de amusementswereld. Maar hij wist dat het daar nog te vroeg voor was en waardeerde de nuttige ervaring die hij bij de televisiemaatschappij opdeed. Hij wist precies waar hij op afstevende en wat hij van het leven wilde. Hij had zijn carrière zorgvuldig van tevoren uitgestippeld. Toen Diana in zijn leven kwam, wist hij binnen een paar dagen dat dit de vrouw was die hij wilde en dat zij de moeder van zijn kinderen zou zijn. Ze hadden moeten lachen toen ze ontdekten dat ze allebei vier kinderen wilden. Bij hem thuis waren ze met vier jongens, onder wie een identieke tweeling, en Diana

vroeg zich af of zij die ook zouden krijgen. Ze praatten veel over kinderen krijgen, en Diana beseftte dat hun seksuele nonchalance van tijd tot tijd ontstond uit hun verlangen de goden te verzoeken zodat ze zwanger zou worden. Geen van beiden zou het erg vinden als Diana in verwachting zou raken, wat hen tot een snel huwelijk zou dwingen. Binnen een paar maanden nadat ze elkaar hadden ontmoet, hadden ze het openlijk over trouwplannen en hun voornemens voor de verdere toekomst.

Ze woonden samen in een klein maar aardig flatje in Beverly Hills. Ze hadden over het algemeen dezelfde smaak en ze kochten zelfs twee schilderijen van Seamus. Met hun dubbele inkomen konden ze zich echt mooie dingen veroorloven. Ze richtten hun flat in strak moderne stijl in, en besteedden al hun extra geld aan kunst. Ze wilden later een mooie verzameling beginnen, maar dat konden ze zich nu nog niet veroorloven, dus kochten ze wat ze konden en genoten er intens van.

Diana waardeerde echter het meest aan Andy dat hij zo goed met haar ouders, haar zusjes en haar zwagers overweg kon. Al waren Jack en Seamus nog zo verschillend, Andy scheen beiden te mogen en lunchte regelmatig met ze wanneer hij geen zakenlunch voor de televisiemaatschappij had. Hij scheen zich net zo thuis te voelen in de kunstwereld van Seamus als in Jacks wereld, en praatte zowel over medische research als over financiële investeringen. Andrew Douglas was een gemakkelijke, prettige man en Diana was enthousiast over alles in hun gezamenlijke leven. Toen ze elkaar een jaar kenden, gingen ze samen naar Europa, en ze liet hem al haar geliefde plekjes in Parijs zien. Daarna reden ze door het dal van de Loire. Vervolgens gingen ze naar Schotland om Andy's jongere broer Nick op te zoeken die daar een jaar doorbracht. Het was een heerlijk leven en nadat ze thuis waren gekomen, begonnen ze rustig plannen te maken om de volgende zomer te trouwen. Ze verloofden zich anderhalf jaar nadat ze elkaar hadden ontmoet en stelden de trouwerij acht maanden later in juni vast. Voor hun wittebroodsweken zouden ze weer naar Europa

gaan, dit keer naar Zuid-Frankrijk, Italië en Spanje. Het was Diana bij haar tijdschrift gelukt drie weken vrij te krijgen en Andy had evenveel tijd bij de televisiemaatschappij kunnen opnemen.

Ze zochten naar een huis in Brentwood, Westwood en Santa Monica en overwogen zelfs vanuit Malibu te forenzen als ze daar iets zouden zien dat ze werkelijk leuk vonden. Maar in maart ontdekten ze het perfecte huis in Pacific Palisades. Het was jarenlang door een groot gezin bewoond geweest en goed onderhouden, maar nu de kinderen groot waren en het huis uit verkocht het echtpaar dat het bewoonde het vol tegenzin. Voor Andy en Diana was het liefde op het eerste gezicht. Het was een groot, grillig gebouwd en warm huis met houten betimmering, en buiten konden de kinderen spelen in de enorme tuin met schitterende bomen. Op de eerste etage lag een mooie suite, voor beiden een kantoor en een aardige logeerkamer. Op de etage daarboven lagen vier kinderslaapkamers.

Het huis werd in mei opgeleverd en Andy trok er pas drie weken voor de trouwdatum in. Op de avond die eraan voorafging, gaven Diana's ouders een diner in de Bistro in Beverly Hills, en toen stonden er in het huis nog overal dozen. Diana had haar bagage voor hun wittebroodsweken in de gang neergezet. Ze wilde de nacht voor hun huwelijk niet bij Andy doorbrengen, en bleef bij haar ouders slapen. Ze sliep in haar kinderslaapkamer, en nadat ze wakker was geworden lag ze lange tijd naar het bekende verschoten roze en blauwe behang te kijken. Het was vreemd te bedenken dat ze over een paar uur iemand anders zou zijn, de vróúw van iemand... wat betekende dat? Wie zou ze dan zijn? Zou het anders zijn dan met hem samenwonen? Zou hij veranderen? Of zij? Plotseling scheen het allemaal nogal angstaanjagend. Ze dacht aan haar zusjes, de mannen met wie ze getrouwd waren, de kinderen die ze hadden gekregen en hoe ze veranderd waren, in het begin haast onopgemerkt, maar naarmate de jaren verstreken, schenen ze een soort eenheid met hun kinderen en man te vormen. Ze was nog nauw bij ze betrokken, maar het was op

subtiële wijze toch een beetje anders. Het was ook vreemd te bedenken dat ze over een jaar haar eigen kind kon hebben. Dat idee bezorgde haar diep in haar maag een opgewonden gevoel. Met Andy de liefde bedrijven was altijd al heerlijk, maar het was nog opwindender te bedenken dat het heel binnenkort gevolgen kon hebben en dat ze dan een baby zouden krijgen. Ze hield zoveel van Andy en dacht er graag aan zijn kinderen te krijgen.

Ze glimlachte nog bij zichzelf toen ze op haar trouwdag opstond en aan Andy dacht en aan het leven dat ze zouden delen. Ze ging naar beneden om rustig een kopje koffie te drinken voor iedereen wakker was. Daarna kwam haar moeder de trap af en een halfuur later arriveerden haar zusjes met hun kinderen om zich in het ouderlijk huis te verkleeden en Diana te helpen zich voor de huwelijksplechtigheid klaar te maken. Hun mannen waren thuisgebleven. Beiden zouden ceremoniemeester bij de trouwerij zijn. De drie meisjes van Gayle en het dochtertje van Sam zouden bloemenmeisje zijn, en Sams zoontje zou de ringen dragen. Hij was net twee, en zag er zo schattig uit in het witzijden pakje dat Diana voor hem had uitgekozen, dat zij en haar zusjes tranen in hun ogen kregen toen ze hem zagen.

Diana's moeder riep de kinderen niet lang nadat ze gekomen waren bij elkaar. Ze had een meisje aangenomen om ze bezig te houden terwijl hun moeders zich verkleedden. 'Typerend', had Gayle met een grijns en opgetrokken wenkbrauwen gezegd. Hun moeder dacht meestal overal aan, hield rekening met alle eventualiteiten en regelde alles zo tot in de puntjes dat iedereen begon te kreunen wanneer ze hen in juni al opbelde om te vragen wat ze met Thanksgiving van plan waren. Maar het feit dat haar moeder de trouwdag had georganiseerd, was een uitkomst voor Diana geweest. Ze had het zelf zo druk gehad op de redactie dat ze nauwelijks tijd kon vinden om haar trouwjurk te gaan passen. Haar moeder had alles geregeld, en Diana wist dat juist daarom alles gladjes zou verlopen. En dat bleek tot nu toe duidelijk. Haar zusjes zagen er beeldig uit in hun zacht perzikleurige zijden japonnen en ze droegen de allerlichtste soort

perzikkleurige rozen. De kleine meisjes zagen er ook prachtig uit toen ze met hun grootmoeder en moeder naar de kerk vertrokken. Ze hadden witte jurkjes aan met perzikkleurige sjerpen en droegen mandjes met rozenblaadjes in hun gehandschoende handjes. Diana bleef achter en praatte de laatste paar zenuwslopende ogenblikken met haar vader.

'Je ziet er schitterend uit, lieverd.' Hij keek haar stralend aan. Hij was altijd zo trots op haar, zo hoffelijk en aardig en een echte steun. Voor zover ze zich herinnerde, had ze zich nooit beklaagd over haar ouders, ze kende geen verborgen wrok, had geen onredelijke eisen, geen vijandige gevoelens, zelfs niet naarmate ze volwassen werd. Gayle had het moeilijker met ze gehad, en zij en haar moeder hadden vroeger nogal eens heftige onenigheden. Maar Gayle was hun eerste kind en 'ik heb ze afgericht', verklaarde ze naderhand graag. Diana had haar ouders altijd nogal redelijk gevonden, en Samantha was het over het algemeen met haar eens, hoewel het echtpaar Goode in het begin toch wel wat huiverig tegenover het feit stond dat ze met een kunstenaar ging trouwen. Maar uiteindelijk konden ze hem toch bewonderen en respecteren. Seamus had een eigen persoonlijkheid, maar het was moeilijk om hem niet aardig te vinden. Haar ouders hadden helemaal niets tegen Andrew Douglas. Hij was een heel aardige man, en ze wisten dat Diana heel gelukkig met hem zou worden.

'Zenuwachtig?' vroeg haar vader vriendelijk toen ze wat door hun zitkamer ijsbeerde en nog even moest wachten voor ze naar de limousine kon gaan die hen naar de kerk zou brengen. Het wachten viel haar lang, en plotseling wenste Diana dat het allemaal voorbij zou zijn, dat het al avond was en ze in het Bel Air aangekomen waren, of dat het de volgende ochtend was en ze in het vliegtuig naar Parijs zouden zitten.

'Een beetje.' Ze grinnikte en leek weer heel jong. Haar lange roodbruine haar was onder haar sluier in een wrong opgestoken en ze zag er opvallend mondain en toch heel jong uit toen ze haar vader aankeek. Ze had altijd bij hem terecht gekund, hem kunnen vertellen wat ze voelde, haar verdriet en haar zor-

gen met hem kunnen delen. Maar ze had nu geen ernstige zorgen, alleen een paar onbeantwoorde vragen.

‘Ik vraag me steeds weer af of het nu anders wordt... getrouwd zijn, bedoel ik... weet je. In plaats van samenwonen...’ Ze zuchtte en glimlachte weer. ‘Het lijkt allemaal zo volwassen, hè?’ Ze voelde zich op haar zevenentwintigste nog zo jong en soms toch ook oud. Maar het scheen een goede tijd te zijn om te trouwen, vooral met een man van wie je zoveel kon houden als van Andrew William Douglas.

‘Het is ook volwassen,’ zei haar vader glimlachend, en hij raakte met zijn lippen zachtjes haar voorhoofd aan. Hij was een lange, gedistingeerd uitziende man met wit haar en doordringend blauwe ogen. Hij kende haar goed en was tevreden over de vrouw die ze was geworden en over de man met wie ze wilde trouwen. Hij wist dat het goed zou gaan met ze. Hij maakte zich geen zorgen om Andrew en Diana. Als het leven hun welgezind was, zouden ze het ver brengen, en hij wenste hun alle goeds op hun levensweg. ‘Je bent er klaar voor. Je weet wat je doet en hij is een goede man. Het zal niet fout lopen, lieverd. En wij staan altijd voor je klaar... en voor Andy. Ik hoop dat jullie dat allebei weten.’

‘Ja.’ De tranen schoten haar in de ogen en ze keek de andere kant op. Ze voelde zich plotseling zo geëmotioneerd nu ze bij hem wegging, en uit dit huis, hoewel ze er al niet meer woonde. Het was in zekere zin moeilijker om afscheid van hem te nemen dan van haar bedrijvige en praktische moeder, die helemaal in beslag werd genomen door het recht krijgen van Diana’s sluier en die haar best deed te voorkomen dat de kinderen op haar sleep zouden stappen voor ze naar de kerk vertrok. Maar er was nu geen afleiding meer, alleen maar liefde, hoop en een lawine van gevoelens terwijl ze met haar vader in de zitkamer stond.

‘Vooruit, jongedame,’ zei hij ten slotte kordaat maar liefdevol. ‘We moeten naar een trouwpartij.’ Hij grinnikte tegen haar en bood haar zijn arm. Samen met de chauffeur hielp hij haar met haar lange sleep en sluier in de auto, en even later zat

ze met een enorm boeket witte rozen achterin. De japon lag in al zijn glorie door de hele auto uitgespreid, en toen ze wegreden, schrok ze op van zwaaiende kinderen die naar haar wезen. 'Kijk...! Kijk...! Een bruid...!' Het was vreemd te beseffen dat zij de bruid was en ze voelde zich duizelig van opwinding toen ze wegreden. Plotseling kon ze haar hart voelen bonzen terwijl ze haar sluier verlegde en het kanten lijfje rechtstreek, dat enorme satijnen mouwen had, die een oneindig aantal keren waren veranderd tijdens het passen. Het was een puur traditionele japon in Victoriaanse stijl.

Er waren driehonderd mensen voor de receptie in de Oakmont Country Club uitgenodigd. Iedereen zou aanwezig zijn – haar vroegere schoolvriendinnen, vrienden van haar ouders, verre familie, mensen die ze van haar werk kende, Andy's vrienden en een heel stel mensen van de televisiemaatschappij die hij had uitgenodigd. Zijn beste vriend van het werk, William Bennington, zou bij de trouwerij aanwezig zijn. En er zouden een paar sterren komen die hij goed had leren kennen toen hij een contract voor ze had opgesteld. Zijn ouders en zijn drie broers waren er natuurlijk ook. Nick, die in Schotland was geweest, werkte nu in Londen, en de tweeling Greg en Alex zat op de Harvard Business School. Ze waren allemaal gekomen. De tweeling was zes jaar jonger dan Andy, die tweendertig was, en hij was altijd hun lichtend voorbeeld geweest. Ze waren ook dol op Diana, en ze hoopte ze vaker te zullen zien tijdens schoolvakanties of misschien kon ze hen zelfs overhalen naar Californië te verhuizen. Maar in tegenstelling tot Andy gaven de andere jongens Douglas de voorkeur aan het oosten, en Greg en Alex dachten dat ze vermoedelijk in New York of Boston terecht zouden komen, of misschien zelfs in Londen zoals hun broer Nick. 'We zijn niet zo dol op sterren als onze broer,' had Nick hem de avond tevoren tijdens het diner goedmoedig geplaagd. Maar het was zonneklaar dat ze zijn succes bewonderden evenals de keuze van zijn bruid. De drie jongens waren duidelijk heel trots op hun oudste broer.

Diana kon de orgelmuziek in de kerk horen toen ze buiten

stonden. Ze pakte de arm van haar vader stevig vast en ze voelde een huivering van opwinding. Ze keek naar hem op met precies dezelfde felblauwe ogen als de zijne, en terwijl ze de kerktrappen opliepen kneepte ze hem in zijn hand.

‘Daar gaan we, pappa,’ fluisterde ze.

‘Alles zal prima gaan,’ stelde hij haar gerust, net zoals hij dat de avond van haar eerste toneelstuk had gedaan... en die keer dat ze van haar fiets was gevallen toen ze negen was en haar arm had gebroken. Hij had haar naar het ziekenhuis gereden en leuke verhaaltjes verteld waar ze om moest lachen en hij had haar tijdens het zetten van de arm dicht tegen zich aan getrokken. ‘Je bent een geweldig meisje en je zult een prima echtgenote worden,’ zei hij tegen haar toen ze even voor de hoofdingang stilstonden om te wachten op het teken van een van de ceremoniemeesters.

‘Ik hou van je, pappa,’ fluisterde ze zenuwachtig.

‘Ik hou ook van jou, Diana.’ Hij boog zich voorover en kustte een wolk van sluier terwijl ze omhuld werden door de doorringende geur van rozen. Ze beseften beiden dat dit ogenblik hen de rest van hun leven zou bijblijven. ‘God zegene je,’ fluisterde hij toen het teken kwam en haar zusjes langzaam het middenpad afliepen, gevolgd door de drie beste vriendinnen van Diana in dezelfde perzikkleurige japonnen en enorme organza hoeden. Daarna kwam een kleine stoet schattige kinderen. Na een effectvolle onderbreking zwol de muziek aan, en toen kwam zij aan de arm van haar vader heel langzaam en sierlijk, een jonge koningin op weg naar haar gemaal, in de witsatijnen japon met de slanke taille en de beeldige ivoorkleurige inzetstukken van kant. De sluier scheen haar als een zachte wolk te omhullen, en daaronder konden alle genodigden het glanzende donkere haar zien, de roomkleurige huid, de schitterende blauwe ogen, de enigszins zenuwachtige glimlach en haar iets geopende lippen. Toen keek ze op en zag de lange, knappe, blonde man die op haar stond te wachten. De belofte voor een leven. Andrew had tranen in zijn ogen toen hij naar haar keek. Ze leek wel een droombeeld zoals ze langzaam

over het gangpad gleeed, gehuld in wit satijn. En eindelijk stond ze voor hem met het boeket in haar trillende handen.

Andy kneep haar zachtjes in haar hand, en de geestelijke sprak de gemeente plechtig toe. Hij wees op de reden waarom ze bijeen waren, namelijk hun grote verantwoordelijkheid als familie en vrienden, die het jonge paar moesten steunen in hun gelofte van trouw in voor- en tegenspoed, in ziekte en gezondheid, in rijkdom en armoede, tot de dood hen zou scheiden. Hij herinnerde Andrew en Diana eraan dat de weg niet altijd gemakkelijk zou zijn, dat het lot hen niet altijd even gunstig gezind zou kunnen blijven, maar dat ze voor elkaar moesten klaarstaan, zoals ze in hun beloften getuigden, elkaar trouw zijn en sterk in hun liefde voor elkaar en de Heer.

Ze legden de belofte met krachtige, heldere stem af, en tegen die tijd trilden Diana's handen helemaal niet meer. Ze was niet meer bang. Ze was bij Andy en daar hoorde ze. Nooit eerder in haar leven was ze zo gelukkig geweest. Ze straalde toen de geestelijke hen tot man en vrouw verklaarde. De smalle gouden ring die Andy om haar vinger had geschoven, glansde in het zonlicht en toen hij zich vooroverboog om haar te kussen, keek hij haar zo teder en vol liefde aan dat zelfs haar moeder eindelijk moest huilen. Haar vader had al veel eerder gehuild, toen hij haar bij het altaar had achtergelaten naast de man van wie ze hield. Hij wist dat het voor hen beiden nooit meer hetzelfde zou worden... ze behoorde nu iemand anders toe.

Ze liepen stralend en trots het gangpad af en ze straalden nog steeds toen ze in de auto stapten om voor de receptie naar de club te gaan. Daarna werd er tot zes uur gedanst. Het scheen Diana toe dat iedereen die ze ooit had gekend, en een paar honderd onbekenden, waren uitgenodigd. Tegen het eind van de middag had ze het gevoel of ze met alle aanwezigen had gedanst en het was enig toen ze met haar zusjes en Andy's broers de limbo deden. De tweeling moest samen met Sam dansen, want er waren vier jongens Douglas en maar drie zusjes Goode, maar Sam genoot ervan. Ze was maar een jaar jonger dan de

tweeling en tegen het eind van de receptie was iedereen met iedereen goede vrienden. Diana was ontroerd toen ze zag hoeveel vrienden van Andy er van de televisiemaatschappij kwamen. Zelfs zijn baas was met zijn vrouw aanwezig, hoewel ze maar eventjes bleven, maar het was aardig van ze dát ze waren gekomen. Ook haar hoofdredacteur van *Today's Home* was er, en hij had een paar keer met Diana en met haar moeder gedanst. Het was een heerlijke middag, een volmaakte dag, het begin van een leven waar ze altijd van had gedroomd. Alles in haar leven was tot nu toe prima verlopen. Andy was op het juiste tijdstip in haar bestaan gekomen, ze waren de afgelopen tweeënhalf jaar gelukkig geweest en ze had ervan genoten om met hem samen te wonen, en nu leek het de ideale tijd om getrouwd te zijn. Ze waren zeker van elkaar en zichzelf en van wat ze van het leven wilden. Ze wilden bij elkaar zijn, elkaars leven delen en een gezin stichten zoals ze dat zelf vroeger thuis hadden gekend. Ze hadden zoveel te delen en te geven. Vlak voor ze zich zou omkleden, stond Diana naar Andy te kijken en kreeg even het gevoel of het allemaal té mooi was. Ze vond het verschrikkelijk om de bruidsjaпон uit te trekken en nooit meer te dragen, om de werkelijkheid te verwisselen met een herinnering. Terwijl ze naar haar kersverse man keek, wenste ze dat er geen eind aan dit ogenblik zou komen.

'Je ziet er ongelooflijk uit,' fluisterde hij tegen haar terwijl hij haar weer naar de dansvloer voerde voor een laatste wals voordat ze het feest zouden verlaten om samen hun eigen leven te beginnen.

'Kwam er maar nooit een eind aan vandaag,' zei ze en deed haar ogen dicht terwijl ze bedacht hoe heerlijk het was geweest.

'Dat gebeurt ook niet,' zei Andy rustig, en trok haar nog dichter naar zich toe. 'Daar zorg ik wel voor. Het zal altijd zijn zoals nu, Diana... Dat moeten we onthouden als we het ooit moeilijk krijgen...'

'Is dat een waarschuwing?' Ze trok zich glimlachend een eindje terug. 'Ga je het me nu moeilijk maken?'